Truyện: Chú voi con hậu đậu

Chú voi con, cũng như mọi đứa bé khác, rất tò mò. Chú muốn biết mọi thứ, muốn hiểu ngay mọi sự. Chú rất ngoan, biết vâng lời, nhưng vẫn có một điều khiến mẹ chú phiền lòng: Đó là khi Voi con chạy không bao giờ nhìn xuống chân, cứ ngỏng vòi lên như muốn với tới tận trời xanh.

- Mẹ cứ phải dặn con mãi… Thôi được, nếu con thích, cứ nhìn xa, nhưng cũng cần phải nhìn cả xuống chân mình nữa đấy con nhé.

Voi con có một người bạn là một con chim bé tí teo. Chú thích ngồi trên lưng voi. Trong suốt thời gian dạo chơi nó quan sát mọi vật xung quanh và kịp thời phát tín hiệu cho bạn mình những gì nguy hiểm.

Tuy nhiên, một lần voi con vẫn gặp nạn. Chim nhỏ khi đó bay đi đâu, còn voi con mải đuổi theo một con bướm sặc sỡ, bay rập rờn bên dòng suối đục lờ. Bỗng voi con vấp phải gốc cây và mọi việc diễn ra thật bất ngờ, nhanh chóng đến mức chú không kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Một ngọn roi quất vào mặt chú và cùng lúc đó, một đám gì màu hung hung lông lá bờm xờm vọt lên cao. Voi con chỉ sực tỉnh khi hai chân trước và vòi của nó chìm ngập trong bùn. Nó muốn kêu to lên nhưng chỉ phát ra được những tiếng khàn khàn, yếu ớt giống như ai đó lội ì oạp trong bùn. Bởi vì voi lúc đấy dính đầy bùn rồi.

Sự tình là thế này: Voi con bị ngã và va phải lão sư tử đang ngủ. Chúa sơn lâm đã già nua, nghễng ngãng, lão thường ngủ ngày ở bên bờ suối, dưới bóng cây mà không hề nhận thấy voi con chạy lạch bạch đến gần mình. Khi voi con bất cẩn ngã kềnh lên sư tử, lão hoảng quá quất đuôi bừa một cái, may quá trúng vào kẻ thù rồi, rồi nhảy dựng lên, bay luôn qua suối, rúc đầu vào bụi rậm. Lúc hoàn hồn, lão bỗng phát hiện ra con vật đã làm lão hết hồn kia chỉ là một chú voi con thôi.

Lão sư tử vằn mắt, quật đuôi xuống đất đánh đét một cái, thu mình lại để vồ mồi.

Còn voi con vẫn mắc cạn trong bùn, cố làm sao kêu cứu to để voi mẹ nghe thấy.

May mà chim nhỏ đang ở gần đâu đấy nghe thấy tiếng kêu yếu ớt, nó bay như một mũi tên xé không khí, lao thẳng vào mặt lão sư tử đang giận giữ điên cuồng và mổ liền hai phát vào hai mắt lão.

Chim bé nhỏ cứu thoát voi con. Trong khi sư tử đưa chân chùi nước mắt, voi con kịp rũ bùn ra khỏi vòi, vươn vòi lên cao và kêu rống lên thật to để gọi mẹ mình đến cứu.

Ngay lập tức có một tiếng rống đáp lại, vang lên như sấm. Voi mẹ, đạp nát mọi vật cản trên

đường, sầm sập lao đến cứu con. Sư tử thấy tiếng kêu giận dữ của voi mẹ không kịp nghĩ ngợi gì, chạy trốn ngay lập tức, nó không dại gì đối đầu với voi mẹ.

Thế là có một chiếc vòi lớn, thân thuộc ấm áp ôm lấy voi con. Chú ta đang ở trong tình trạng đáng thương thật, từ đầu đến chân toàn những bùn là bùn. Đột nhiên chú cảm thấy bủn rủn, người lạnh toát, cho dù trời đang nóng đến mức đất nẻ toác ra. Voi mẹ tắm rửa cho con thật sạch, kỳ hết lớp bùn dính chặt vào da voi con. Sau đó dùng vòi nhấc con đặt lên lưng mình và đưa voi con về nhà.

Tuy voi con không hề bị mẹ mắng, nhưng từ ngày đó chú tự mình quan sát mọi thứ dưới chân nên không bao giờ bị ngã nữa.

Bây giờ thì voi con đã lớn phổng lên rồi, và đã trở thành con voi to nhất, mạnh nhất trong rừng. Thậm chí voi mẹ so với con mình dường như cũng nhỏ bé đi. Đối với một lực sĩ như thế thì cả sư tử, cá sấu hay bất cứ dã thú nào cũng chẳng có gì đáng sợ nữa.

Nhưng cho dù đã trở thành một tráng sĩ thực sự, voi con vẫn luôn hào hiệp, tốt bụng như ngày nào. Chú thường giúp đỡ các bạn nhỏ hơn và không khi nào để cho các bạn ấy bị bắt nạt nữa.